Ч. 76 Второк 4 (17) цьвітня 1900. Рік X.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Додаток до „Газети Львівскої“.

Вісти полїтичні.

(Справозданє банковоі комисиї в справі кас Райфайзена).

Банкова комисия виготовила для сойму справозданє про дотеперішну діяльність краєвого виділу в справі щадничих і позичкових спілок системи Райфайзена, котрого зміст отсе подаємо, аби читателї виробили собі понятє про користи, яких можна надіяти ся по тих спілках.

Виділ краєвий, поробивши потрібні приготовленя до акциї (уложенє статуту спілок, інструкциї, друків і т. п.), приступив до зорґанізованя бюра патронату. Бюро се складає ся тепер з начальника дра Стефчика, люстратора спілок п. Івана Петрушевича (від 1 падолиста 1899) і одного манїпулянта. Бюро патронату звернуло ся до повітових виділів, щоби справу внесли на засїданє повітових рад і поспитали їх о скілько схотять попирати акцию, почату соймом. До д. 22 грудня 1899 р. відповіло 15 повітових виділів, а з них 11 заявило готовість попирати справу. Котрі то є ті 11 виділів, а що відповіли осталі 4, сего не сказано. Бюро патронату звернуло ся також до всіх консисторий з просьбою о поміч в акциї і дістало прихильну відповідь від римо-кат. консисториї у Львові, Перемишли і Тарнові і від руских консисторий у Львові та Станиславові. За дозволом краєвої ради шкільної др. Стефчик мав відчити на чотирох округових конференциях народних учителів, давав участникам конференций поясненя і роздїлював поучаючу брошуру. Так само мав др. Стефчик на зібраню ради рільничих кулок в липню мин. року в Кракові відчат, а збори постановили попирати акцию.

До кінця 1899 р. зголосило ся до патронату 48 спілок, а то: з західної части краю 27, а з всхідної 21; з них принято до патронату 15 спілок з західної части, а 7 з всхідної. В перших трех місяцях сего року зголосило ся до патронату ще 40 спілок.

До кінця 1899 р. жадна спілка не дістала ще позички з фонду, на сю цїль утвореного. За те по конець марта с. р. дістали позичку отсї спілки: 1) Бжезе, пов. Бохня, 3000 кор.; 2) Острів, пов. Ярослав, 3) Теnґобоже, пов. Нов. Санч, 4) Гусаків, пов. Мостиска, 5) Жеґоціна, пов. Бохня, 6) Вельовесь, пов. Тарнобжеґ, 7) Радохонцї, пов. Мостиска, 8) Топорів, пов. Броди, 9) Луковець, пов. Лїманова, — всї по 4000 кор.; разом 9 спілок 36.000 кор.

Справозданє своє кінчить банкова комисия такими внесенями: 1) сойм принимає з признанем до відомости справозданє з діяльности виділу краєвого в справі закладаня щадничих і позичкових спілок; 2) сойм припоручає краєвому виділови перевести переговори з правительством в цїли вєднаня значнїйшої запомоги з державного фонду на кошти закладаня щадничих і позичкових спілок, на позички для них і на кошти контролї спілок; 3) сойм визначає на 1900 рік 43.000 кор. на кошти бюра патронату, на уладженє практичних курсів для функционарів спілок і на кошти закладаня та люстрациї спілок; 4) сойм припоручає краєвому виділови, щоби уділяючи спілкам позички з фонду на сю цїль утвореного, жадав довжного скрипту в формі нотарияльного акту.

Новинки.

Львів дня 16-го цьвітня 1900.

— **Іменованя.** Цїсар іменував радників суду краєвого: Авт. Сабатовского з Тернополя, Юл. Туртельтавба з Станиславова і дра Альфонса Бенькевского з Перемишля радниками висшого суду краєвого у Львові.

— **Лат. архиєпископ. Впреосьв. Моравский** заведужав по інфлюенци на запаленє легких і стан его здоровля був грізний, але онодни наступило получшенє. При ведужім находить ся безперестанно др. Вічковский.

— **Стипендию** з фонду ім. Каролини Глинецкої 240 кор. річно, надало намістництво на предложенє Ставропигії Мих. Туркалевичеви з III. року прав на львівскім унїверситетї.

— **О мандат на посла до ради державної з міского округа Станиславів-Тисьменица** (по дрі Білиньскім) убігають ся: др. Генцель радник двора з найвисшого трибуналу, пенс. радник намістництва др. Бронислав Лозиньский лїтерат зі Львова і адвокат др. Адам Добошиньский з Кракова. Кромі того часть виборців із Станиславова видвигнула кандидатуру Венедикта Зібавера інспектора зелїзниць в Станиславові. Доси шанси тих кандидатів ще не знані, але до вибору ще місяць часу.

— **Поміч для Русинів на Угорщинї,** до якої приступило угорске правительство, прибирає, як доносять до Pest. Lloyd-а ширші розміри. Доси поміч та подавана руским селянам на Угорщинї, обмежала ся лиш на солийвайский повіт в берег-

1)

В почутю обовязку.

(З французского — Кармен Сільви).

Ах! то дзвоненє! Який поганий звичай! Іду вже, іду! Ледве можу зложити роботу. Умерлого можна би збудити. Але іду... іду! Вийшла Дора; мушу сама поглянути. Що? листонос! Хто то до мене пише? Я вже так давно не мала нї від кого листа. Хоч я також нї до кого не пишу. Не знаю того письма.... А однако здаєсь ся менї, що я десь бачила его. Та печатка затерта, немов прибита в поспіху! Почтова стампілія нечитка. Нї одна рука, крізь які переходив, не обійшла ся з ним добре. Що він менї приносить? Певне щось неприємного. Впрочім щож иншого як немилу вість може містити лист до мене. А, то від Софії Лян! Як сьмішно. Вже шістьнайцять лїт не пишемо до себе; що она хоче від мене?

„Моя добра Аґато!

„Житє так нас розлучило, віддалило, що цїлком нічого о собі не знаємо, хто знає, які великі зміни відкрилиб ми в собі. З твого послїдного листу дізналась я, що Бог поблагословив тебе дочкою. Бачу єї тепер доростаючою дівчиною, в повнім розцьвітї молодости, серед братів і сестер.

„З моїх дїтий остало при житю лиш двоє, син і дочка. Отже того сина постановила я вислати до Н.... і поручити его твому доброму серцю. Може схочеш поглянути на него оком матери, і мушу тобі признатись — хоч може будеш з того сьміяти ся, але чей не прогніваєш ся — що в глубинї, в самій глубинї мого серця криє ся бажанє, щоби не був немилим твоїй дочцї.

„Ми все любили разом укладати проєкти на будуче, і нинї, коли маємо вже значну часть житя нашого за собою, помимо що срібні нитки починають вже закрадати ся до нашого волося, не перестають займати нас ті самі гадки, що й давнїйше. Ті нові замки на ледї проваляють ся може так само як давні, коли не стрітять на більше опору.

„Памятаєш ще? Я бажала все віддати ся за Дон Жуана, богатого, сухорлявого, блїдого, борючого ся з собою самим і з цїлим сьвітом, що пізнїйше завдяки менї мав би погодити ся з житем.... і віддала ся за.... прозаічного чоловіка з червоними лицями, грубого і здорового. Ти знов бажала мужа лагідного, спокійного, для котрого булаб ти, по можности першою і одинокою любовію.... і віддала ся за чоловіка незвичайно прудкого, найбільше шаленого, якого можна собі уявити. Я гадала о богацтві навіть без любови і.... залюбила ся до нестями, тїлом і душею, в чоловіцї біднім, котрий однако, славити Бога — і завдяки своїй господарній жінцї — дійшов до значного маєтку. Ти гадала о біднїй хатинї і о любови.... та віддала ся лише з любови для родичів за богача. У мене журба о хліб насущний приглушувала любов, між тим як у тебе прийшла она може з першою дитиною. Твої жалоби з причини бездїтности в перших лїтах твого супружа, закрадали ся як сумні мельодиї до всїх твоїх листів, що вкінци ставали чим раз рідші. По тій радістній подиї не одержала я вже нї слова від тебе. Щастє матери так дуже тебе очарувало, що затерло в твоїй памяти всї давні спомини, і легко уявляю собі, що по таким довгім дожиданю, мусїло перемінити ся в справдїшу пристрасть.

„Обширний лист від тебе зробив би менї правдиву радість. Тобі все лїпше дїяло ся як менї, тому твоє житє повинно би бути о много ріжнороднїйше, цїкавійше як моє, віддане цїлковито працї і журбі. Чи памятаєш ще яка ти була недосьвідна? Твій шалений муж мусїв тебе скоро вилїчити з того; але натомість твоя урода і поведенє — як гадаю — мусїли певне побороти его легкодушність. В нашім віцї, коли вже дїти виросли і зменшили ся журби, хто знає, чи не лїп-

скім комітаті. Тепер же постановив міністер рільництва Даранїй старати ся о піднесене рільництва межи рускими селянами і о даване їм в тій цїли запомог в чотирох комітатах, а то: в Унґ, Уґоча, Береґу і Мармарош. В тих комітатах будуть так само як в солнвайскім повітї віддавати ся селянам до ужитку ерарияльні і муніципальні ліси. В дотичних громадах будуть заведені взірцеві господарства в той спосіб, що з цїлою акциєю ратунковою буде сполучений ще й харчунок робітників в ерариальних лїсах.

— Намірене отроєнє. Іван Бараньский, господар з Урожа, дрогобицкого повіта, жив уже від довшого часу в незгоді з своєю жінкою Мариєю, а залицяв ся до иншої. Богато терпіла Мария від нелюба, і то так, що покинула єго вкінци і проживала у своїх родичів. Іван поклав собі таки засватати богацьку дочку Катерину, але до сего треба було конче позбути ся ненавистної жінки. Умовив ся отже з Шльомою Зонтагом, котрий за 50 зр. підняв ся спрятати Марию з сего сьвіта. Дав навіть Шльомі 8 зр. задатку. Лучило ся, що Марию боліли зуби. Милосердний та услужний Шльома зайшов до єї родичів та подав для неї лік. Був се якийсь жовтавий порошок, котрий Мария мала заживати. Але ледви проковтнула одну ложку сего лїку, зараз зробило ся їй недобре, ба навіть вхопили єї сильні корчі. На щастє доза була за мала і Мария по довгих болях прийшла до себе. Івана та Шльому увязнено.

— Замість до Канади до „Іванової хати“. Оногди увязнено на зелїзници у Львові Антона Рудницкого з Обертина під Станиславовом, котрий спроневірив у свого батька 140 корон на дорогу до Канади. Рудницкий їхав зелїзницею з одним фаєрверкером від артилериї і похваляв ся перед ним, що обікрав свого батька. Однак воякови не подобало ся то геройство товариша подорожи і він доніс поліциї, котра замкнула Антона до арешту.

— Смерть зі страху. Перед кількома днями стало ся в Будапештї, що якась швачка, Аделя Бергер-Кляйн скочила з вікна другого поверха на долину в тій цїли, щоби відобрати собі житє, що й стало ся. Случайно надійшов на то як-раз в хвили, коли швачка скакала, 44-лїтний кельнер Кароль Мілєр з Альтенбурґа на Угорщинї, і єго взяв такий страх, що він в тій хвили упав як би неживий на землю. Товариство ратункове відставило єго до єго помешканя, але він вже не відзискав притомности і на другий день помер.

— Підчас екзерцирки з розуму зійшов. Сими днями відбувала ся в Сеґединї на подвірю в тамошній касарни гонведів (ляндверн) екзерцирка резервістів; они учили ся робити т. зв. „ґверґріфи“. Один з резервістів, Фльориян Прекопаш, якось не конче зручно робив ті ґверґріфи, а то так розлютило цуґсфірера Івана Сляпетту, що він добув багнет і став бити Прекопаша по нозї. Резервіст став тогди хитати ся, ба відтак кричати як не своїм голосом, пустив ся втїкати, а побачивши отверте вікно від пивниці, пхав ся тут і хотів скакати до пивниці. Нещасливий з розуму зійшов. Єго зловили і віддали до шпиталю.

— Стережіть ся наганячів еміґрацийних. Недавно тому подали ми звістку про арештоване на Буковинї наганяча еміґрацийного, Григория Савчука, в Мамаївцях, кумпана „Григория Nr. 1“ з Відня і єго спілка в Галичинї. Теперже вернув з Америки, і то аж з Арґентини, живий сьвідок і нещастна жертва того наганяча, колись порядний і заживточний господар а нинї жебрак, Никола Мірюка з Жучки. Дописуватель черновецкої „Буковини“ ось що доносить з Жучки до сеї ґазети: Минувшого року продав тутешний господар, Николай Мірюка, дуже честний і порядний чоловік, все своє майно за безцїн, а то $2^1/_2$ фальчі города, дім з господарскими будинками, 2 фальчі поля, воли, 2 корові і знаряди господарскі, усе те за 2800 зр. і виеміґрував з своїми семерома дїтьми і жінкою до Арґентини. Учувши о намірі еміґрованя сего чоловіка до Канади, запросив я єго до себе, та старав ся єго вразумити, але він таки обставав при своїм. По часї довідав ся я, що сей чоловік не еміґрує до Канади, лиш до Арґентини. Се менї було підозрім, чому як раз до Арґентини. Будучи у него, я найшов там пляни, т. є. мапу цїлої подорожи до полудневої Америки. Дїти сего господаря, кромі одного 5-лїтного хлопця, були всї дорослі. Всї они радували ся, що поїдуть до Арґентини. Я похитав головою, та почав відраджувати від сеї подорожи всїма силами, покликуючись на описи ґазет о Арґентинї і Бразилїї. Дальше представив я їм незносно підсонє та докучливість насїкомих і цїлу нужду, в якій там люди жиють. Я думав, що прецїнь вони схаменять ся і покинуть еміґрацию. Та нї! Аґітация мамаївского наганяча Савчука дїлала сильнїйше на сих нещасливих людий. Никола Мірюка виїхав з цїлою родиною до Арґентини. А треба знати, що сей наганяч вів своє дїло ночию і дуже хитро: нїхто не міг довідати ся, хто намовляє наших людий до еміґрациї за море. Аж ось вилїзло шило з мішка і все стало ясно перед нами. Минувшої недїлї повернув назад до Жучки наш еміґрант Николай Мірюка і то лиш з жінкою і малим хлопчиком. Страшно було на него дивити ся: голий, босий і простоволосий. Всї злякались, побачивши того, ще перед 10 місяцями заможного господаря, нинї круглим жебраком. На разї не можемо подрібно довідати ся, що і як там стало ся, тільки оповідає, що дїти зістались в Арґентинї. Хлопцї пішли манївцями, Бог знає куди, а 2 дївчинї, 15- і 18-лїтна, зістались у торговельника живим товаром. Отсе овочі наганяча еміґрантів і знаного спільника кацапских аґентів, котрий чей не буде вже більше міг робити люди нещасливими. З прибутєм сеї Савчукової жертви дістала ц. к. прокуратория і суд доброго сьвідка. Люди-ж задумуючі еміґрувати за море, нехай добре возьмуть під розвагу нещастє родини Николая Мірюка.

— Катастрофа в Клапаю. Громада Клапай в рудницкім повітї в Чехії недалеко Праги стоїть, як видко, на такім місци, де — як то кажуть — горб ходить. Такий ходячий горб мав бути у нас, як приповідають в Олеську а недавно тому валила ся гора в Жабю. Але в Клапаю гора не ходить а хиба таки біґає, земля суне ся і суне ся, та здає ся, що катастрофі хоч она тепер трохи притихла, не буде кінця, аж цїла гора з нею і громада завалить ся. Село Клапай стоїть на досить плоскій горі Гавельберґ, посеред котрої піднимає ся єї базальтовий вершок. Цїла площа гори єсть вкрита чорною землею перемішаною з великим базальтовим камінєм а під сподом єсть знов глий, котрий не перепускає води. По послїдних дощах призбирала ся вода на тім глею і верхна часть гори нїби плаває на нїй та суне ся в ту сторону, куди єсть більший нахил. Подібна катастрофа як сегорічна була і в 1898 але тогди завалило ся було і запало ся в землю 28 домів. Сими днями же завалило ся вже аж 52 мурованих будинків. З трох улиць, що ішли одна побіч другої стоїть тепер лиш румовище. А як страшно було, коли гора валила ся. Зі страшним як громы гуркотом валив ся мур на мур, хата на хату, а за ними сунула ся земля і все до чиста зарівнувала. Богато людий остало ся не лиш без хлїба і без хати, але таки й без ґрунту, бо там де був колись їх ґрунт не можна навіть і ногою ступути, ба годі хоч би лиш трохи близше приступити. Тепер сперла ся земля об мури запавшого обійстя яко-

---

ше в хвилях спокою поговорити письменно як устно; не треба уникати ся нї лицем, нї відповідями свого співбесїдника.

„Пише ся до якогось предмету уяви, званого „приятелькою молодости“ і з тою певностию, що обудимо заняте читательки, робимо перегляд веселих і сумних споминів. Прошуж тебе моя дорога Аґато о довгий, дуже довгий лист для себе, а о приязне приняте для мого сина, що — як кажуть — дуже подібний до мене і не повинен бути чужим для тебе.

Твоя щира приятелька, Софія“.

І що тут робити! чи мушу відповісти? Лїпше нехай гадає, що я не одержала того листу. Нї, то неможливо; прийде син і буде випитувати о мене. Як не скажу правди, то він напише до неї і опираючись на поголосках, донесе Бог знає що! Треба передусїм позбавити єї хибної гадки, що я ще богата. Тим способом може виречe ся з гори своїх намірів щодо моєї дочки і увільнить мене від ширших пояснень.

Але також, чому хоче свого сина як раз до мене вислати? Атже я не можу приймити ся опіки над ним, а вкінци нї, то вже порішене, він нїколи не приїде до мене.

Можу сьміло побалакати годину. Они сплять. Піду докину ще одно поліно до огня і сяду при печи. Впрочім лямпа також трохи гріє. Так! Можу ще окрити собі ноги тим старим покривалом, аби не трясти ся із студени. Так, тепер вже менї цїлком добре. То перо нї до чого. Бавили ся ним цїлий день; замазали всїй папір, який лиш був під рукою і очевидно забули відтак витерти. Отсе лїпше. Отже зачинаймо:

„Моя дорога Софіє!“

Ось і глупий початок, як звичайно коли не пише ся до когось від двайцятьох лїт. Возьмім другу картку паперу.

„Моя добра Софіє!

„Твій лист зробив менї тим більшу радість...

То лож.

„що доносиш менї в нїм о приїздї твого сина...“

Ще одна лож. В невинній балаканцї з старою приятелькою вже дві неправди зараз в першім реченю!

„Уявляю собі, яку прикрість робить тобі єго від'їзд, а супротив того, як дуже горячо бажаєш поручити єго матерному серцю приятельки. Лише ти помиляєш ся у виборі тої приятельки; не длятого, щоби я не любила сердечно твого сина, або щоби я не тїшила ся надїєю бачити єго в моїм домі, колиб моє положене було таке, що молодому чоловікови могло би бути добре у мене. То було би очевидно першим услівєм, конечним до добродїйного впливу на него, до здержуваня єго на пр. від деяких товариств, яких ти передусїм повинна побоювати ся для него, а яких так богато єсть в нашім містї, богатім в сьвітові утїхи“.

Аж доси всьо добре і правду кажучи, не повиннаб я вже нїчо більше додавати, крім доброзумілої ради, вислати де инде молодого чоловіка. Колиб я хотїла хочби лиш загально описати їй історию мого житя, мусїлаб сягнути надто далеко. Она викликує спомини з нашої молодости і мого подружа! мого подружа з тим богатим чоловіком, з тим шаленим, як єго називає. Впрочім говорить трохи о всїм в своїм листї. На чимже я станула? Ага, правда!

„Сьвітові утїхи. На жаль я мала нагоду пересьвідчити ся дуже часто о нещастях, яких причиною ставав тут маєток і то пересьвідчити ся так з близька, що мене саму они страшно дїймили. Пишеш менї о срібних питках в твоїм волосю. Моє вже давно побілїло як снїг, в безнастанній борбі, яку зводжу від моєї молодости і серед журби, що хиба разом зі мною скінчить ся“

Від чого зачати моє оповіданє: Чи маю признатись їй, що ті „сумні мельодиї“ в моїх листах не були викликані лише бездїтностию, що Рінальдо цїлком не ущасливив мене, що все був такий напрасний, такий страшний в своїм гнїві, що я дрожала перед ним, а навіть дуже часто, як зачула єго кроки, то ховала ся! А однако був такий красний! Всї женщини оглядали ся за ним і говорили о єго пречудних очах. Та добра Софія була навіть заздрістна і не замітила, що імовірно Рінальдо був тим Дон Жуаном, котрого хотїла погодити з сьвітом. Я все була надто недосьвідна і звичайно за пізно, аж по лїтах розуміла, о що кому ходило. Кількож то часу треба менї було, щоби зрозуміти, що Рінальдо був заздрістний! По кождім поворотї з якого вечера гнївав ся і сварив на мене більшу половину ночи. Ще єго бачу в моїй комнаті, як сидів на синїй канапі і стягав ясні рукавички з своїх довгих тонких пальцїв та говорив до мене з докорами, що я залицяю ся до всїх, що не умію повернути ся а до того всього, що менї здаєть ся немов би я була хороша. Я саме виймила цьвіти і шпильки і моє волосє опало та вкрило мене немов плащем.

— Чи відтяти їх? — була моя одинока відповідь і я взяла вже ножицї в руку. Ки-

гось господаря і зробив ся вал з землі на яких 6 до 7 метрів високий; поза тим валом зробила ся ніби довжезна дебра так довга майже як ціле село а повисше неї видко як гора попукала та готова кождої хвилї обривати ся. Шкоду, якої наробила катастрофа, обчисляють що найменше на два рази так велику як була в 1898 р., отже на яких 220.000 зр.

Телеграми.

Відень 15 цьвітня. Донесене, що архикнязь Франц Фердинанд поїде з цїсарем до Берлина, не находить, після Politische Corresp. потверджения.

Льондон 15 цьвітня. Як доносить Times з Тегерану, виїхав шах перский дня 13 с. м. до Европи. Першим европейским містом, яке відвідає, буде Петербург.

Петербург 16 цьвітня. Цар і цариця з дочками виїхали в пятницю вечером до Москви.

Міляно 16 цьвітня. Депутация Бурів виїхале в суботу до Гаґи. Др. Лейдс іде до Брукселї.

Льондон 16 цьвітня. Daily News доносить з Капштадту, що поведене голяндских фермерів в полудневo-західних округах дуже підозріне. Один з них заявив, що всї Голяндцї приготовлені до ворохобнї і ждуть лиш відповідної хвилї. Мають оружие і мунїцию.

Льондон 15 цьвітня. Times доносить, що число Бурів під Веневером виносить кілька тисячів і що мають з собою 8 армат звичайних та дві Максіма. Анґлїйскі війска держать ся дуже хоробро і надіють ся відбити всї напади. Анґлїйцї мають досить поживи.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

ШТИХИ
французскі і анґлїйскі

можна набути:	в. цтм.	зр.
Bataille d'Abukir	63×80	4·—
„ de Marengo	42×78	4·—
„ d'Eylau	42×63	4·—
Entrevue de Napoleon et d'Alexandre	49×71	6·—
Entrevue de Napoleon et de François II.	53×68	8·—
Bonaparte general	50×34	3·—
Napoleon I. (koron. kost.)	34×28	3·—
Баль у Версали	30×42	3·—
Коронация Наполеона	58×42	6·—
Присяга	58×42	6·—
Роздане орлів	58×42	6·—
Sieg bei Leipzig (ang.)	42×59	9·—
The battle of Waterloo (Roy. fol.)		14·—

Замовлення належить надсилати: **Адмінїстрация „Народної Часописи".**

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в видї листової марки величина 60×27 мілїметрів, ритованих на сталї одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з реком. 15 кр

Адмінїстрация „Нар. Часописи".

нув ся, вирвав менї їх з рук і кинув в кут. Був скажено лютий, я гадала, що буде мене бити і так тремтїла, що мусїла чим скорше сїсти. Тоді упав передомною на коліна і сховавши голову в долонї, почав сам на себе говорити: Я страшне ледачий чоловік; не вірю вже ні в невинність ні в людску честноту. Дійшло до того, що моя бідна жінка боїть ся мене". — Я мусїла его потїшати, а він вже називав мене своїм ангелом, своїм добрим духом, непорочною душею! Знов иншого разу робив менї докори, що не люблю его: „Кобиб ти мене любила бодай так, як любиш твій образ в тім зеркалї, то вже далаб менї сина". А я заливала ся сльозами та питала себе, як дуже повинна я его любити, аби стати матерію. Коли прояви его чувств були випливом любови, то я волїлаб вирече ся еї на ціле житє. Так, але щож тут писати?

„Я не говорила нї з ким о моїх терпінях, а сумні мельодиї в моїх листах були лиш слабим відгомоном томлячої мене день і ніч жури. Я була дуже молода і не хотїла нікому говорити о моїм сумнім супружім пожитю. В моїй недосьвідности гадала я, що всї мужчини були подібні до мого і то тим лекше, що Рінальдо не позволив менї нїгде бувати і заборонив менї навіть з заздрости бачити ся з моїми приятельками, або навіть переписувати ся".

Боже які історії! Кілько то разів перевертав він дім від гори до долини та глядав за видуманим суперником, котрого — як він казав — мусїла десь укрити. „Я дуже добре знаю — верещав — що вкрадає ся до моєї комнати і баламутить менї жінку!" — Що більше, наша численна служба була цікава. Вскорі я замітила як тихцем сьміяли ся і згірдно дивили ся. Цїлком нас не любили. Рінальдо кидав на них тарелями і ножами, а я не могла станути в їх обороні, тому ті бідні люди підозрівали мене, що я обвиняю їх перед мужем, що — Бог менї сьвідок — нїколи навіть не прийшло на гадку. Я надто любила спокій.

„Навіть переписуватись. Він сам дуже часто виходив з дому. Я не знала куди ходить; замітила лиш, що безнастанно брав з каси гроші, а нїколи не приносив їх з собою"

Спершу всї говорили о моїм щастю, завидували менї, відтак закидували менї, що я горда і неприступна, вкінци що дивачка і жалували хорошого мужчину, що взяв собі таку прикру жінку і що внаслїдок того не міг довше стерпіти такого житя та почав грати в карти, аби забути о своїм нещастю.... Его уважали дуже нещасливим і благородним, бо ніколи не жалував ся на свою жінку, противно, терпів з достоиньством.

„А нїколи не приносив їх з собою. Одного дня, коли вернув, замітила я, що він дуже роздразнений. Бігав заєдно по комнаті і говорив о ворогах, що слїдять его на кождім кроці. Нараз страшно крикнув і упав на землю з піною на устах".

Бачу ще лікаря, візваного тодї перший раз, коли на мій тревожний погляд відповів:

— Має часто такі напади? Ви повинні були мене вчаснійше візвати.

— Нї — відповіла я — то перший раз. Щож то таке?

— Конвульсиї, що імовірно будуть частійше повтаряти ся. Ви не повинні лишати его без опіки.

— Я, пане докторе, як же я то можу зробити? Він того не стерпить!

Лїкар поглянув на мене і не сказав нічого.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольего лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Praванес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім роцї істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дїйстними доказами признаня, становлячими для редакциї цїнну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дїйстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуше.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта	**Севера**
повість п. з.:	повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....	Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичинї з почтовою пересилкою:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).